

2e editie 2023

Nieuwsbrief Stichting Rottweiler Nederland

Herplaatsing

Iedere herplaatsing is uniek. Iedere herplaatser is uniek. Zo ook zijn er stuk voor stuk unieke redenen waarom een herplaatsing nodig is.

Stichting Rottweiler Nederland doet haar uiterste best om een herplaatsing zo goed mogelijk te laten verlopen en om een zo goed mogelijke match te vinden tussen de hond en de adoptant. Er is altijd een uitgebreide screening van zowel de hond als de potentiële adoptant, want niemand is immers gebaat bij een mismatch.

De huidige eigenaren doen hun uiterste best om een zo goed mogelijk beeld te schetsen van hun hond, wat vaak ook absoluut zo is. Toch zijn er soms wat gaten in een verhaal en is het nodig dat er een gedragsdeskundige komt kijken om een objectief beeld te krijgen van de hond. Dan word ik gebeld met het verzoek om langs te gaan en een inschatting te maken van de hond en in wat voor een omgeving de hond het beste tot zijn/haar recht komt. Dat zijn best intensieve consulten, omdat je te maken krijgt met uiteenlopende emoties bij de eigenaren, met een hond die soms nogal eigenaardig uit de hoek kan komen (we hebben het niet over een klein hondje van een paar kilo....) en met een omgeving die wisselend reageert wanneer je een wandeling maakt met de eigenaren en hun hond.

Veiligheid voor iedereen en het welzijn van de hond staan bij mij absoluut op de eerste plaats. Daarom kijk ik ook altijd naar waar een hond door wordt getriggerd, naar het gedrag van de hond in diverse situaties, naar de aanwezige (of soms afwezige) interactie tussen eigenaar en hond, naar de woonomgeving, naar de gezinssituatie, etc. en ook of er geen incidenten zijn geweest (soms verzwijgen eigenaren namelijk e.a.). Mocht er toch een keer een incident zijn geweest, is dat zeker geen onoverkomelijk iets, zolang maar wordt achterhaald wat er precies en daadwerkelijk is gebeurd, onder welke omstandigheden en welke mogelijke oorzaken er kunnen zijn geweest.

Soms worden herplaatser ook op Social Media gedeeld en ooo, man, man, man..... de reacties van sommigen..... de wereldkennis van een aantal..... de meest geweldige expertise van menigeen..... Tenenkrommend!

Een paar voorbeelden, die ik onlangs voorbij zag komen bij een hond waar ik was geweest: “Ooo.....geef mij hem maar een aantal weken en hij luistert als een dolle”.... “Mmmm, zo te lezen is hij nogal dominant en is de eigenaar geen echte leider; ik wel”..... “Een gedragsdeskundige? Pffff..... die weten ook niks van Rottweilers”..... of “O? Waarom niet bij kinderen? De eigenaar heeft er zelf”... of “Het is gewoon een kwestie van opvoeden”..... of “Ooo, maar ik heb al m’n hele leven lang honden, dus deze kan ik ook wel”....

En zo zie ik er regelmatig nogal wat voorbij komen bij diverse topics. Natuurlijk allemaal vanuit een goed hart en met de beste bedoelingen. Althans, daar ga ik gemakshalve maar even vanuit, maarrrrrr..... wel zo enorm de plank misslaand!

Wat ik me oprecht afvraag, is of de mensen die deze opmerkingen maken ook daadwerkelijk begrijpen dat een herplaatser niet zomaar een hond is. Dat een herplaatser een hond is met een rugzak die echt tijd nodig heeft om te wennen aan zijn/haar nieuwe omgeving. Dat een herplaatser misschien wel nooit helemaal “ok” zal zijn. Dat een herplaatser niet zomaar even in een nieuwe omgeving, gezinssituatie e.d. meteen kan gedijen. Ze zeggen van wel.....

Maar het meeste wat ik me dan afvraag, is of deze mensen daadwerkelijk begrijpen waarom er bijvoorbeeld een advies wordt gegeven om de hond niet te plaatsen bij kinderen onder de 16

jaar of waarom er wordt aangegeven dat de hond niet heel goed met andere honden is.... Heel eerlijk: ik vrees van niet. Ik vrees namelijk dat veel mensen denken het wel af te kunnen met wat opvoeding.... en dan kom ik toch op een stuk overschatting van zichzelf en onderschatting van de herplaatser.

Herplaatsen luistert nauw, heel erg nauw. En dat betekent ook dat een echt goede match heel wat inzet, tijd en geduld vergt van zowel de eigenaar als het team van SRN. Je zal er maar aanstaan. SRN al 10 jaar.

Kortom: herplaatsen doe je niet zomaar! Herplaatsen gebeurt niet zomaar! Herplaatsen gaat wanneer veiligheid en welzijn op de eerste plaats staan!

Arnt Haanappel, kynologisch instructeur & Gedragsdeskundige

Rouwen om je huisdier

Rouw is de periode waar je door heen gaat na een (groot) verlies. In dit geval na het verlies en afscheid van je geliefde huisdier. Tijdens de rouw begint de verwerking van het verlies, de rouwverwerking.

Bij een rouwproces doorloop je een aantal stadia. Het doorlopen van deze stadia zijn onderdeel van de rouwverwerking.

Ieder mens doet dat op zijn of haar eigen manier. Het is dus absoluut niet zo dat iedereen letterlijk deze stadia doorloopt. Vaak lopen ze door elkaar heen of ervaar je een bepaald stadium niet. Een tijd is er ook niet aan te geven.

De stadia die vaak gehanteerd worden:

- Ontkenning
- Protest of boosheid
- Schuldgevoel
- Onderhandelen en vechten
- Depressie
- Aanvaarding

Ontkenning,

In deze eerste fase kun je het nog niet geloven wat er gebeurd is en dringt het allemaal niet tot je door. Ook kan het zijn dat je doet of er niets aan de hand is. Allemaal een zelf beschermingsmechanisme om langzaam te kunnen wennen aan het feit dat je hond, kat of ander huisdier er niet meer is.

Protest of boosheid

In deze fase ga je protesteren tegen hetgeen je is overkomen, je wordt boos. Je kan gaan huilen en ervaart woede. “Waarom overkomt mij dit?”, “Waarom nu?”, “Ik wil dit niet!”, “Mijn maatje moet bij mij blijven!” “Ik wil mijn hond terug!” etc. Iemand in deze fase kan ook proberen iemand of iets de schuld te geven van het verlies. Op die manier ontwijkt die het gevoel van verlies en verdriet.

Schuldgevoel

Een veel voorkomend gevoel na het overlijden van een huisdier, is het schuldgevoel. Wanneer je je maatje hebt moeten laten inslapen komt naderhand vaak een schuldgevoel naar boven. “Heb ik er wel goed aan gedaan?”, “Had ik niet nog een tijdje moeten wachten?”, allemaal vragen die door je hoofd kunnen gaan spoken en je een schuldgevoel kunnen geven. Ook wanneer je dier bijvoorbeeld is overleden na ziekte kun je achteraf een schuldgevoel krijgen. “Heb ik hem niet te lang laten lijden?”, “Wat nou als ik eerder naar de dierenarts was gegaan?” Allemaal vragen die veel mensen zullen herkennen. “Mijn huisdier is overleden maar nu beseft ik pas hoe vanzelfsprekend ik het altijd vond dat hij er was”. “Had ik maar nog vaker met hem gespeeld of gelopen”. “Ik vond het nooit goed dat ie op de bank of het bed kwam maar als ie nu terug zou komen zou het me niets meer uitmaken”.

Je weet natuurlijk best dat je weloverwogen een beslissing hebt genomen om je maatje in te laten slapen. Je weet ook dat je altijd goed op de gezondheid hebt gelet. Op tijd naar de dierenarts bent gegaan. En je weet ook dat je huisdier altijd alle aandacht en liefde heeft gehad. Dus er valt jou niets te verwijten, een schuldgevoel is niet nodig.

Maar toch kun je dat vervelende schuldgevoel krijgen. En dat is heel normaal, het is een menselijke reactie op de rouw waarin je bevindt. Het gaat weer over.

Onderhandelen en vechten

Aangekomen bij deze fase ben je erachter gekomen dat het niet helpt om te protesteren of boos te zijn. Nu ga je dingen doen of actie ondernemen om het verlies te verwerken. Je gaat bijvoorbeeld cadeau's kopen voor jezelf, je wordt actief, gaat sporten. Je gaat afleiding zoeken om te vergeten. Vaak wordt in dit stadium nog steeds het echte verdriet en de verwerking weggedrukt.

Depressie

Wanneer je erachter komt dat vechten, boos zijn, protesteren en ontkenning allemaal niet helpt, dan kan het verdriet toeslaan. Zo kan er een depressie ontstaan. In deze fase voel je je depressief. Je kan je gaan afsluiten voor je omgeving en contacten uit de weg gaan.

Aanvaarding

In de aanvaardingsfase (acceptatie) dringt langzaam het besef door dat het verlies een feit is. Je huisdier is overleden en is er niet meer. Je kunt nu echt verdriet hebben en het langzaam gaan accepteren wat er gebeurd is. Je kunt nu dingen een plekje geven en krijgt het gevoel dat je verder kan.

Onbegrip bij rouwen om een huisdier

Vaak wordt bij het overlijden van een huisdier gezegd; "Ach het is maar een kat of een hond, dan koop je toch een nieuwe". Zo werkt het natuurlijk niet.

Dit onbegrip zorgt er vaak voor dat mensen niet durven te praten over de rouwperiode waar ze doorheen gaan na het verlies van hun maatje.

Probeer toch altijd om duidelijk te maken waar je doorheen gaat en praat er gewoon over. Het is heel normaal.

Hier is zelfs een mooi boek over geschreven; "Dan neem je toch gewoon een nieuwe", geschreven door Antoinette Scheulderman. Een aanrader om te lezen!

Het verlies en afscheid moeten nemen van een huisdier is heftig. Verwerking, rouwverwerking, is een belangrijk onderdeel van de moeilijke tijd waar je doorheen gaat. Veel mensen die voor het eerst het verlies van een huisdier meemaken verbazen zich over de impact die het kan hebben. "Het voelt net zo erg als het verlies van een naaste", hoor je vaak. Maar je geliefde huisdier is natuurlijk ook een naaste. Dus het verdriet en het rouwen zal net zo zijn.

Iedereen ervaart het op zijn of haar eigen manier. Bij de één zal het heftiger zijn dan bij de ander. Sommige mensen zijn wat nuchterder, anderen emotioneler.

Hoelang de rouw om een overleden hond, kat of ander huisdier duurt is niet precies te zeggen. Dat is voor iedereen anders. Maar gemiddeld rouwen wij ongeveer 8 à 8,5 maand om onze huisdieren.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat het daarna helemaal afgelopen is. Net zoals bij ieder rouwproces, zul je af en toe weer een mindere periode kunnen hebben. Dat kan komen en gaan, nog jarenlang.

Maar er zijn dingen die je daarbij kunnen helpen.

De (rouw)verwerking. Wat kun je doen en welke dingen kunnen je daarbij helpen?

Iedereen gaat anders om met het verlies van een hond, kat of ander huisdier en de (rouw)verwerking. Het heeft vooral tijd nodig. Hoewel dat voor iedereen anders is, wordt een gemiddelde rouwperiode van acht maanden vaak genoemd heb je hierboven al kunnen lezen. Maar er zijn ook dingen die je kan doen of die je kunnen helpen bij de verwerking van het verlies van je hond, kat of ander huisdier.

"De tijd heelt alle wonden". Een bekend gezegde, een cliché maar het klopt. Na verloop van tijd wordt het verdriet steeds minder en kom je op een punt dat je het verlies van je huisdier hebt geaccepteerd en verwerkt.

Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat je nooit meer verdrietig zal zijn of het gevoel van een enorm gemis niet meer zal ervaren. Die gevoelens kunnen altijd weer even opduiken voor korte of langere tijd.

Bij de verwerking is het dus vooral belangrijk dat je jezelf de tijd geeft. Ga je verdriet niet uit de weg en uit het. Praat er over met je partner, familie of vrienden.

Praten over je verdriet en het gemis

Uiteindelijk zal iedereen zijn of haar eigen weg vinden om het verlies te verwerken. Maar belangrijk is...praten.

Praat over je gevoelens, je verdriet en praat vooral over je overleden maatje. Haal mooie en dierbare herinneringen op, maar praat ook vooral over het overlijden zelf en hoe je dat ervaren hebt en ervaart.

Met wie moet je dan praten? Dat is eigenlijk heel simpel. Met degene die het dichtst bij je staan; je partner, een goede vriend(in), familie, buren etc. Praat met mensen waar je je verhaal kwijt kunt en waar je een goede band mee hebt.

Ook kan het helpen om met lotgenoten in een Facebook-groep of op een forum voor huisdieren te praten, bijvoorbeeld op een hondenforum; HondenPage alles wat je wilt weten over jouw honden.

Uiteindelijk zul jij zelf het verlies moeten verwerken. Kom je er niet uit, vraag dan iemand om hulp; familie, vrienden of een professional.

Wanneer je er niet zelf uit kan komen of alles wordt echt te heftig dan kun je overwegen om professionele hulp in te schakelen.

Je kunt dan (via je huisarts) hulp gaan zoeken en in therapie gaan. Professionals kunnen je dan helpen. Zie je het niet zitten om meteen naar een therapeut of psycholoog toe te gaan, dan kun je ook online therapie counseling volgen.

Welke dingen kun je (zelf) doen om het verlies van je geliefde hond, kat of ander huisdier te verwerken én om te kunnen gaan met het verdriet en het gemis.

Neem alle tijd en forceer niets.

Praat veel over je gevoelens, stop niets weg.

Kijk naar foto's en filmpjes van je overleden huisdier. Laat de huilbuien gewoon komen.

Maak een herinneringsdoos of gedenkhoekje.

Zorg voor een mooi aandenken

Druk de gedachten aan je overleden maatje niet weg.

Zorg voor een gezond en evenwichtig leven; gezond eten en drinken, zorg voor voldoende slaap en beweging.

Ga naar buiten de frisse lucht in.

Probeer toch dingen te ondernemen.

Ga lezen of pak een (oude) hobby op.

Soms kan het helpen om even in een andere omgeving te zijn. Boek dus dat weekendje of weekje weg. Even lekker uitwaaien en je hoofd leegmaken!

Er zijn veel meer dingen te bedenken maar die kun je zelf wel invullen. Het gaat erom dat je bezig blijft en daarnaast ook de tijd neemt om te rouwen. Het is een proces, een periode waar je doorheen moet. Daarna zal de acceptatie komen en wordt alles weer wat beter.

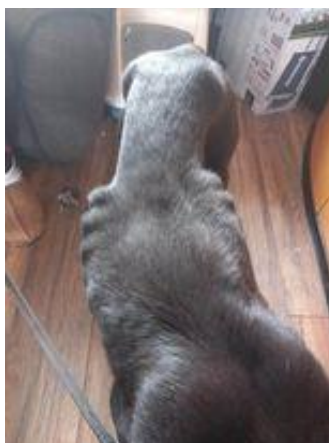
Meer lezen?

<https://www.afscheidvaneenhuisdier.nl/verwerking-verlies-huisdier/>

Rottweiler Princess

Wij hebben via Stichting Rottweiler Nederland de lieve Princess bij ons gekregen, geheel onverwacht maar meer dan welkom

Princess werd op 5 februari gebracht. Op de foto die de stichting plaatste met het bericht kon iedereen al wel zien dat ze erg mager was. 5 februari is ze bij ons binnen gekomen met een gewicht van maar ja schrik niet 23,5 kilo. Een rottweiler teef met dit gewicht niet oké. We zijn gelijk gestart met een goeie brok

We kregen te horen van de vorige eigenaar dat ze jawel 2 bekertjes Aldi brok kreeg over een hele dag. Princess heeft 9,5 jaar buiten geleefd in een veel te kleine ruimte. We werden ook geadviseerd om Princess de eerste nacht in de schuur te laten. Geen haar op ons hoofd dat zei

de nacht door brengt in onze schuur . We hebben haar gelijk heerlijk bij ons in huis gelaten lekker warm op een lekker dik matrasje

Ze werd meer dan vrolijk begroet door onze rottweiler reu, dus ja ze was niet alleen en had gelijk een goede vriend

Toen ze werd gebracht 5 februari en de eigenaar weg ging na wel geteld een half uurtje Hebben we eerst eens goed geobserveerd. Princess liep stijf en had zichtbaar pijn We hebben haar eerst laten wennen aan het feit dat ze warmte liefde en een goed huisje heeft Een jasje gekocht want ze had het zichtbaar koud buiten en ze was zo mager dat ze beter energie kon steken in aansterken dan warm houden

Een week later zijn we naar de dierenarts gegaan voor bloedonderzoek en wegen Jawel ze was aangekomen yes positief, Oké bloedonderzoek. Was niet helemaal goed toch maar een echo laten maken. Hier kwam uit dat ze erg ziek was. Een tumor in haar mild en vlekjes op haar nieren en lever. We hebben er toen voor gekozen om haar nog zo lang als mogelijk met medicatie te ondersteunen. En hoopte dat ze nog vele jaren bij ons had mogen blijven

Helaas werd ons dit niet gegund. Het weekend van 3 maart. Ze voelt zich niet lekker, bijt haar vriend uit het niks, snauwde naar ons. Dan weet je dit is niet goed. We hebben haar het weekend goed verwend nog meer liefde en aandacht gegeven. Maandag morgen konden we gelijk terecht bij de dierenarts. Toen we binnen kwamen wegen ze bleef aankomen. Je zou denken dat is positief. We mochten naar de wachtkamer. 15 minuten later stonden we buiten met alleen een halsband en een riem. We konden niks meer voor haar betekenen, de jarenlange verwaarlozing mishandeling en geen goede zorg heeft haar de das om gedaan

Lieve Princess je was zo mooi en lief wat paste jij je snel aan bij ons thuis bij je grote vriend Je lag lekker op schoot te knuffelen met mij jou vrouwtje Lieverd we missen je enorm . We hopen dat je veilig bent aangekomen op de eeuwige groene honden heide en je daar nu leuk en pijnvrij kan en mag spelen

Chris Rebecca en Sylvana Tuizenga
En een dikke poot van Dique

Naschrift redactie: De eigenaar van Princess had een hulpvraag gesteld aan de SRN in verband met privé omstandigheden, waarna Princess met instemming van de eigenaar door de SRN is geplaatst bij een gastgezin. Alle kosten voor voedsel en medische zorg zijn vergoed.

Van de redactie

Er bestaat de mogelijkheid om een bijdrage te leveren aan deze nieuwsbrief, denk daarbij aan een interessant feitje, verhaal of gebeurtenis, eventueel met foto. Denk hierbij wel aan de privacy wetgeving en aan mogelijke auteursrechten. Uw bijdrage kunt u sturen naar nieuwsbrief@rottweilernederland.nl
Plaatsing van ingezonden stukken is ter beoordeling van de redactie. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van ingezonden stukken.

Voor aan- of afmelden van deze nieuwsbrief klik op de volgende link: [aan- of afmelden](#)